

Szép fácska, dunna volt...

Szép fácska, dunna volt az árnyad,
hálóba mért kötöd magad?
Lenyírt gyapjadra rábocsátod
kipányvázott magányodat.
Homály ing ágadon: kabátod,
de mezitláb talál a fagy.
Lombod fenőkö fejsze-szélnek,
s meglendült már a fejsze-agy.

Topognak elrongyolt cipőid,
szép törzseden lánymell-halom:
ágad tört ott, sebedre gyűlik
a torló, kérges fájdalom.
Bokaig sárban állsz e tájban.
Mi kényszerít rá? Hisz tudom:
magad vagy a rádmért homályban,
s gyökereid e hatalom.

Mint ahol ötnél több gyerek van,
az égi csillagok soványak,
megbújnak ritkuló hajadban,
s alattad vadvizekben fáznak.
Nyitott ujjak közt már elejtet
a csillagot s véletlen árnyat...
S szebbek a faragott keresztek
s a sima kerítések nálad.

(A Baka István művei. Versek című kötetből.)

← [Előző oldal](#) → [Következő oldal](#)